

d ů v o d e c h:

Že by se zaměstnanec nemohl platně vzdáti odměny, za práci přes čas mu příslušející, nebo že by takové vzdání (§§ 1444, 861, 939 obč. zák.) bylo dle §u 879 obč. zák. smlouvou neplatnou (nicotnou), jelikož zákonem zakázanou a dobrým mravům se příčí, nedá se ze zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n. odvoditi. Nelze ani usuzovati, že by takové vzdání bylo dle §u 13 tohoto cit. zákona trestným. Došlo-li ku vzdání, jak odvolací soud správně doličil, způsobem v §u 863 obč. zák. uvedeným, zajisté k účinnosti vzdání jako smlouvy došlo i prostým vzetím na vědomí. Nebylo-li dbáno v závodě žalované firmy předpisu o osmihodinové práci, nemůže býti z toho s právním účinkem těženo v této rozepři.

Čís. 2414.

Dovolací řízení nelze přerušiti dle §u 191 c. ř. s.

Přerušeni řízení z tohoto důvodu je míněno jako zcela řídká výjimka.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 1284/22.)

Žaloba o zaplacení kupní ceny byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem mimo jiné z těchto důvodů: Pokud především brojí odvolání proti tomu, že návrh odvolateluv na přerušeni řízení byl zamítnut, nemůže se dodělati úspěchu; neboť, třebaž že posouzení soudu odvolacího podléhají i usnesení, jež byla učiněna před prohlášením rozsudku, nesmí se na druhé straně zase přehlédnouti, že z posouzení takového jsou vyloučena taková usnesení, jež po zákonu vůbec nelze bráti v odpor (§ 462 čís. 2 c. ř. s.) a že k usnesením, jímž nelze odporovati, patří i usnesení, kterým nebylo vyhověno návrhu na přerušeni řízení pro podezření z trestného činu (§ 192 odstavec druhý c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a odmítl návrh na přerušeni řízení. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Pokud dovolatel navrhuje, aby sporné řízení bylo dovolacím soudem až do výsledku konaného řízení trestního dle §u 191 c. ř. s. přerušeno, přehlíží, že přerušeni, které vůbec v opravném řízení jenom z nejnaléhavějších důvodů může býti nařízeno, v dovolacím řízení je vyloučeno, poněvadž dovolací soud je vázán skutkovými zjištěními odvolacího soudu. Je tedy v dovolacím řízení nepřipustno, a proto bylo návrh na přerušeni dovolacího řízení odmítnouti. Není vadou řízení, že odvolací soud, byť i rovněž u něho účinného návrhu na přerušeni řízení sice výslovně nezamítl, ale přece jen podle důvodů o něm rozhodl zamítavě, jmenovitě nemohl by v tomto případě nedopatření spatřován býti na prvním místě dle čís. 2 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací, poně-

vadž vytykány nedostatek není s to, aby zabránil úplnému vysvětlení a důkladnému posouzení rozepře. Dle §u 191 c. ř. s. přerušení m ů ž e, ale nemusí býti nařízeno a to ani tehda ne, když by rozsudek trestního soudce byl pro civilního soudce dle §u 268 c. ř. s. závazným. Musíť býti civilní soudce především proniknut vědomím, že mu civilní řád soudní dává dostatečně prostředky, aby učinil samostatně potřebná zjištění skutková a prostředky svými vystačil. Pak ovšem dá ku přerušení jenom za zvláštních naléhavých okolností dojíti. Že by byly tyto v tomto řízení, nedá se usuzovati.

Čís. 2415.

Tím, že otčím přiměl svého pastorka k tomu, by mu konal služby, ač chtěl službu nastoupiti jinde, byl založen služební poměr, třebas nebyla umluvena mzda.

(Rozh. ze dne 21. března 1923, Rv I 376 23.)

Žalobkyně domáhala se na svém otčimu zaplacení mzdy za práce, jež konala v jeho domácnosti. O b a n i ž š í s o u d y žalobě vyhověly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Nelze přisvědčiti odvolateli, že nemůže býti řeči o vzniku služební smlouvy mezi ním a žalobkyní. Jakmile odvolatel, ač věděl, že žalobkyně má ujednanou službu u K-ových a že zjednána jest, jak jest na snadě, za obvyklou tenkrát mzdu, naléhal na to, by do služby nechodila, nýbrž zůstala pracovati doma, a dodal, že nebude zkrácena, projevil tak vůli, že chce, by žalobkyně zůstala u něho pracovati za úplatu, způsobem, který podle §u 863 odstavec prvý obč. zák. v uvážení veškerých okolností neponechával rozumného důvodu, by o něm bylo pochybováno. Tomuto projevu odvolatelovy vůle, která směřovala k získání pracovní síly žalobkyně za úplatu, žalobkyně jinak nerozuměla a nemohla rozuměti, než jak právě uvedeno, a že tomu tak bylo, projevila jasně tím, že vrátivši závdavek, zrušila služební (čelední) smlouvu s K-ovými ujednanou. Odvolateli tento souhlas vůle žalobkyně s jeho vůlí, výše zmíněným způsobem projevenou, stal se známým prostě skutečností, že žalobkyně ke K-ovým sloužiti neodešla. Tak vznikla mezi stranami služební smlouva (§ 1151 odstavec prvý obč. zák.), podle které náleželo žalobkyni konati odvolateli práce, potřebné v jeho domácnosti a hospodářství, a podle které on byl povinen platiti jí za výkon prací těch odměnu. Mezi stranami nebyla ujednána ani určitá úplata, ani že výkon prací těch bude bezplatný a platí tudíž podle §u 1152 obč. zák. mezi stranami za ujednanou úplatu přiměřená. Tvrdí-li odvolatel, že mu nenapadlo zjednávat do služby žalobkyně, pro kterou vůbec neměl práce, a že jen z milosrdenství trpěl, aby jeho manželka poskytovala své dceři potřebnou stravu, za kterou tato vykonávala nějakou, ovšem nepatrnou službu, odporuje toto jeho tvrzení skutečnosti, jak výše uvedeného projevu jeho vůle, jemuž žalobkyně jinak ani rozuměti nemohla, tak i ustavičného, tolik let trvajícího výkonu prací v odvolatelově domácnosti a hospodářství žalobkyní. Stejně jest nesprávná další výtká odvolatelova, že kdyby